

Notes breus

MITINGS

Cada dia se celebren a Catalunya i fora de Catalunya un grapat de reunions públiques. Els dictadors prohibiren la lliure emissió de les idees, durant set anys seguits. Les idees no desaparegueren, però, i ara són exposades lliurement i amb valentia.

Tota mena de tribuna és utilitzada per tal de desenvolupar un programa; per tal d'explicar una idea, i tot programa i tota idea són escoltats per multituds àvides i comprensives.

Hom censura la manca d'exposicions de problemes concrets quan mesos enrera els homes de fe popular entrellucàvem les resplendors dels dies d'ara. No sabien parlar els idealistes de coses materials; però amb les llurs paraules abstractes portaren la realitat efectiva, patent i grandiosa de la Revolució. Hom discuteix encara s'hi ha solucions concretes en tot el que hom diu. Tot el que diuen els oradors de les conferències, dels mítings i de les assemblees d'aquests dies potser no en són de solucions materials i sobretot d'una efectivitat immediata. Tot el que es parla no tindrà, si hom vol, una plasmació ràpida, però, hom pot afirmar que no sigui la iniciació de la futura posició que ens ha de fer viure noves hores revolucionàries amb milloraments concrets que tot just si percebim avui encara?

Les pròximes eleccions, obren, no obstant, un parèntesi en les prèdiques abstractes. Els mítings, les assemblees, les reunions públiques que se celebraran fins a fi de mes tindran un motiu concret, una finalitat immediata. En els mítings d'aquests dies hom cal que parli del deure ineludible, de l'obligació cívica que té el ciutadà de votar els candidats que han d'anar a les Constituents amb la missió altíssima i concreta, grandiosa i material de consolidar la República i llibertat Catalunya amb tots els beneficis concrets i immediats d'aspecte polític i de caràcter social.

XEIX

"FOMENT" ES EL DIARI
CATALA MES ANTIC DE
LES COMARQUES TARRA-
GONINES

La candidatura de la victòria

Els dirigents del republicanisme a les comarques tarragonines encarregats de solucionar el plet electoral, han tingut, de l'actual moment històric, una visió absolutament exacta a la que hem vingut esbossant en aquestes columnes. Catalunya, en aquestes hores en què, encara que no ens en donem compte cabal, decideix el seu avenir, necessita posar a la capdavantera del seu exèrcit lliberador a homes que a una reconeguda catalanitat, així personal com representativa, hi portin agermanada una indubitable significació republicana i esquerrana. Els homes que vagin a Madrid a laborar per la constitució d'Espanya i a batallar pel triomf de l'Estatut que Catalunya sotmetrà a l'aprovació de les Constituents, no poden ésser estrictament catalanistes perquè llavors no oferirien garantia de ben servir els interessos de la República, ni poden ésser exclusivament republicans perquè no oferirien garantia de ben defensar els drets de la nostra terra.

Els representants de Catalunya han d'ésser republicans i han d'ésser catalanistes, i dins d'aquestes games han de representar matissos francament esquerrans per tal de donar al poble la sensació de què la República estatuirà el màxim de llibertats compatibles amb l'ordre i el progrés, única manera d'ajornar l'assalt al poder d'elements extremistes que especulen amb els sentiments de justícia tan fonament arrelats en la consciència de la democràcia dels nostres dies.

Aquesta encertada visió és la que ha generat la prestigiosa candidatura que va ésser proclamada el prop passat dissabte a Barcelona pels representants de la nostra comarca i que publiquem com a candidatura pròpia, en aquestes columnes.

Aquesta candidatura és un feix d'homes de la més genuïna significació catalanista i de la més conseqüent tradició republicana. Cap dels seus components, és un sobrevingut; Cap dels seus components, ha regatejat sacrificis personals a la causa de Catalunya i de la República. I per sobre de les virtuts i mereixements de conjunt sobressurt amb relleu enlluernador l'aureola de dos homes que són una realitat i són un símbol.

Ens referim a Jaume Carner i a Marcellí Domingo, la glòria dels quals no volem ponderar per no quedar-nos enrera en el concepte que d'ella en té la democràcia catalana.

Els noms de Jaume Carner i Marcellí Domingo, faran que sia, per als electors, un gran honor el votar la candidatura d'Esquerra Republicana. Es pel màxim prestigi d'aquests dos homes i per la gran vàlua i excepcionals qualitats dels altres tres, que la candidatura d'Esquerra Republicana assolirà a les nostres comarques una votació tan extraordinàriament nodrida com no n'hi hagi exemple i memòria en la història de les lluites cívils a Catalunya.

Reunits a Barcelona els delegats nomenats a l'Assemblea, sota la presidència de Marcellí Domingo, i amb l'explícita adhesió de Francesc Macià, acordaren presentar la següent

Candidatura Republicana d'Esquerra

**Marcel·lí Domingo Sanjuan
Josep Berenguer Cros
Ramon Nogués Biset
Jaume Carner Romeu
Joan Loperena Romà**

Així mateix acordaren ajudar per les minories a

Jaume Simó Bofarull i a Amós Ruiz de Legula

Improvisacions

POBRES CANDIDATS! — Les paraules dels oradors propagandistes de les candidatures que es disputen els brunzents dels electors vibren com una tralla que desensopeix i estimula. El tòpic oratori és emprat com un magnífic instrument per desvetllar consciències. Els oradors van per aquests mons de Déu mastegant pastilles.. i els pobles no es cansen de demanar mítings per tal que els dirigents del comitè puguin presentar als conveïns els homes adulats i aduladors que per uns quants dies ostentaran el nom pompós i temptador de candidats i que durant uns quants dies també sabran el que és patir son i cansament i afonia i calor asfixiant. Pobres candidats! Pobres màrtirs de l'imperfecte sistema representatiu!

La nostra circumscripció es compona de 185 Municipis! 185 poblacions grans o petites que demanen la presència dels candidats! 185 comitès amb els corresponents membres de Junta que reclamen la celebració de mítings!... i quinze dies només per a atendre aquesta demanadissa de xerrameca política!! Com és possible donar satisfacció a tothom? Si els electors es contentaven solament amb la paraula, el conflicte tindria fàcil solució: Els candidats podrien impressionar sengles plaques de fonògrafs o improvisar una transmissió radiofònica, i d'aquesta manera, instal·lant el corresponent aparell reproductor o receptor al bell mig de la plaça major de cada poble, quedaria ben atès el servei de l'oratória.

Però com que això no és possible; com que els pobles volen el candidat autèntic, un home que encaixi amb tots els socis del Cassino, que begui un glop de conyac i pronuncii un sermonet que sia un tast del que el dia de demà dirà a les Corts d'Espanya, no queda altre remei, als que han tingut la feblesa de deixar-se proclamar candidats, que exigir de la Providència el do de la ubiqüitat. Si aquesta senyora els hi nega, no hi perdran res en arreglar el testament... Qualsevol resisteix la campanya electoral iniciada! Això és molt pitjor que fer la revolució a les barriades!

IGNOT